

er den, at der umiskjendelig er en Forbindelse imellem de Principer, hvorpaa det Udkast, hvorom der nu er Spørgsmaal, nemlig om Krigsministeriets Ordning, og de Principer, der ligge til Grund for de øvrige Rønningslove, navnlig de, der angaae de øvrige Ministeriers Ordning. Dette har været Hovedbetragtningen, hvorved man er kommen til det Resultat, jeg her har nævnt.

Da ikke Flere ønskede at ytre sig, fattedes Spønneck's Forslag, at det foreliggende Lovforslag henvises til det Udvalg, der behandler de forskjellige tidligere forelagte Rønningslovsforslag, under Afstemning, og vedtoges med 36 Stemmer imod 21.

Herved bortfalbt Fallesens Forslag.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Ordningen af Hærens Forpleiningscorps.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2231.)

Fønger: Det synes, at det er mig, der skal skal staae for Skud i aften. Jeg vil dog ikke betænke mig paa at udtale de Bemærkninger, som jeg synes at kunne have at gøre om det her foreliggende Forslag. Det er et Forslag, som i meget væsentlige Punkter afviger fra, hvad vi ifjor vedtog, og naar det af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Fallesen) er sagt, at vi ifjor ikke vedtog nogen Ordning af Forpleiningscorpsen, saa er det en Erindringsfeil af det ærede Medlem. Der findes i Hærloven et Forpleiningscorps, men det betegner sig selv som ikke endeligt; det er midlertidigt, men der er en Ordning tilstede, og en Ordning, som fremgik efter vidtløftige Forhandlinger mellem Udvalget og Krigsministeren, men som dog kun i mindre væsentlige Punkter, naar jeg undtager det, som nylig er berørt, at nemlig Ministeriets Personale skal afaaa, afviger fra Krigsministerens oprindelige Forslag. Dette Forslag er her afløst af et andet, som i særdeles væsentlige Punkter afviger derfra. Det er nu en meget

vanstelig Ting, især naar man har havt meget Andet at tænke paa i den Tid, der er forløben, siden Forslaget blev os meddeelt og indtil nu, at faae tilendebragt sin Overveelse derom saa fuldsændigt, at man kan sige at være kommen til en afsluttet Mening om Sagen, og dette vil jeg derfor heller ikke paa nogen Maade sige, at jeg har gjort; men jeg vil kun tillade mig at fremsætte for det høie Thing de Tvivlsmaal, som hos mig ere opstegne under Behandlingen deraf. Det første Tvivlsmaal angaaer netop, som jeg nylig tillod mig at berøre, det Punkt, at Chefen for Armeens Intendantur er udsøndret fra selve Ministeriet og sat som en Autoritet for sig selv under Ministeriet. Den ærede Krigsminister kom ind paa denne Sag før og anførte sin Hovedgrund derfor. Jeg maa tillade mig at gøre opmærksom paa, at den Omstændighed, som den ærede Krigsminister før nævned, at det i Krigstid ikke vel gif an at lade Chefen for Armeens Intendantur, som var Departementschef i Ministeriet, gaae ud af Ministeriet og overtage Corpsintendanturen ved Armeen; denne Betænkelse var os fuldkommen klar, da vi forhandlede Hærloven, og det har derfor aldrig hverken i Forsvarscommissionsens Indstilling eller i Krigsministeriets egen Indstilling ifjor eller i det, som Udvalget indstillede, og som Thinget vedtog, været Tanken, at denne Mand i Krigstid skal gaae ud og være Corpsintendant. Planen var tværtimod, at een af de Overintendantur, som fremkom ved Loven ifjor, skal være Corpsintendant, at af de Personer, der tildeektes Overintendantinstitutionen skal een udvælges til at være Corpsintendant, medens saavel i Fredstid som i Krigstid Chefen for Armeens Intendantur vedblev at være i Ministeriet og under Krigen bestyrede de samme Forretninger, som han var vant til fra Fredstid, men selvfølgelig i det langt større Omfang, de da ville faae, og Armeens Fornødenheder bleve altsaa fyldestgjorte gennem de Intendantur, der forterede under ham, navnlig Overintendanturterne. Dette var Tanken. Nu bliver jo Spørgsmaalet dette: er det ikke hensigtsmæssigere og bedre, at den Mand, der allerede i Fredstid har forestaaet indenfor visse Grændser med egen Myndighed hele Armeens Forpleiningsvæsen, ogsaa i Krigs-